ma. Sureks õnneks sai se'weel, et üllema preestri Ahimeleki poeg Abjatar peâsis ärra nende tapa eest käest; se läks siis Taweti jure ja räkis temmale keik ülles, kuida kunningas olli lasknud Jehowa preestrid hukkada. Tawet wõtis siis omma allandlikko südname pärast keik sedda süüd eneese peâle, otse kui olleks tema sedda hirmust willetsust nende waeste preestride peâle saatnud ja temma hing olli wagga sest kül. Abjatarile agga ütles ta temma südname kinnitukseks ja tuggewusseks sedda wisi: Jâ nio jure, ärra karda mitte, sest kes minno hinge püab, se püab ka sinno hinge takka, sest sa pead mo holeks jäma; temma on siis ka Taweti jure jänud ja sai pärrast ka üllemaks preestriks pärrast Sauli surma.

Et Tawet agga piddi ülles näitma, tru temmal südda sees olli kunninga

wasto, siis läks ta Keila linna rahwale appi, kui ta sai kuulda, et Wilistid ollid senna linna alla tulnud sedda Juda rahwa käest ärrawõtma. Ei ta wõtnud sedda nou ei oñast peast egga ommast südamest ette, ta küssis enne Jehowa käest lubba selle asja pärrast ja kas se piddi korda sama; suur Jumal olli siis temmale õõlnud üllemapreestri läbbi, et ta piddi agga minnema söddima, ta piddi woimust sama ja sedda Keila Linna rahwast hâddast peâstma. Jummala tahtmist sai Tawet kül nüüd teâda, agga se rahwas, kes temma jures olli, mis temmaga piddid sõtta minnema, ei tahtnud mitte hea melega sedda tehha, sepärrast hakkasid nemmad sedda räkima, et se ei piddand korda minnema, sest et nemmad ei woinud Juda maa õiete lota sepeâle, kas neile piddi ikka rahho jäma, mis siis nüüd,

kui